

klare en saadan Misforstaaelse, som fremkom fra en æret Folkethingsmand for Kolding. Jeg er imidlertid ganske enig med Lovforslaget i, at saaledes som Forholdene nu ere, er det aldeles forkasteligt at blive ved den gamle Ordning med Hensyn til Forsendelse af Embedsbrev paa Landet, og i, at det er meget ønskeligt, at der sker en Forandring deri. Forholdet er jo nemlig det, at man bruger Husmændene til den saakaldte Brevbæring, det vil sige, det er en Ret, man har til at bruge Husmændene efter den omtalte Forordning af 1791. Dennes Regler ere ganske vist forandrede ved Forordningen af 27de Mai 1848 om Husmændenes Kaar og Pligtarbejde etc. Reglerne der er en anden, idet Husmændene ikke ere pligtige til Brevbæring undtagen i de enkelte Tilfælde, hvor Sognekommunerne særlig have truffet en Bestemmelse i saa Henseende. Reglerne i Forordning 27de Mai 1848 er ganske klar, nemlig den, at Husmændene skulle gjøre en Høstdag til Præsten, møde til Aldebrande og gjøre Snekastningsarbejde, dog med den Indskrænkning, at forsaavidt Snekastningsarbejdet gaar ud over 3 Dage, faae de Betaling for det. Men saa staar der tillige i Forordningen, at Kommunerne have Ret til istedetfor Snekastningsarbejde i det Hele at forlange 3 Dage af Husmænd og Indsiddere til det dem efter den gjældende Lovgivning paa hvilende Pligtarbejde, derunder indbefattet Brevbæringen. Altsaa, Forholdet paa Landet er det, at hvor Kommunerne have taget en saadan Bestemmelse, skulle Husmændene indenfor en Grænde af 3 Dage bære Breve, ellers bliver det en Udgift, der hviler paa Kommunekassen. Nu er det sagt, at det, der vistnok er det Almindelige, er, at det er Udgiften for Kommunekassen, og det er Udgiften, der ere aldeles uforholdsmæssige overfor de enkelte Sogne. Jeg har ikke personlig nogen Erfaring i den Retning — jeg har vel været Herredsfoged i 30 Aar, men jeg har aldrig brugt det Forhold — men det er blevet sagt, at der f. Ex. i et Sogn er blevet betalt indtil 150 Kr. om Aaret for denne Brevbæring, og det er blevet anført, at den vedkommende Retsbetjent altid har brugt at besørge sine Embedsbrev paa den Maade, at de allesammen bleve sendte til nærmeste Sognefoged, hvorpaa de saa gik fra Sognefoged til Sognefoged 3, 4, 5 Rækker igennem med Bud. Det er jo meningsløst, som Forholdene nu ere, hvor man kan sende et Brev til hver Sognefoged med et 4 Ores Primærte, idet de Paagjældende jo i Reglen bo indenfor samme Postdistrikt. Jeg er altsaa fuldkommen enig i, at det er et Forhold, der er uholdbart. Det er ligeledes sagt, at der er Politimestre, der have særlig Postbefordring; der maa møde Husmænd hos dem til visse Tider for at tage alle Brevene med. Det er vistnok et Forhold, der maa forandres, og Retsbetjentene

bør benytte den almindelige Postbefordring. For saavidt kan jeg slutte mig til det foreliggende Lovforslag. Men det indeholder en anden Side, noget meget Mere, som gjør, at jeg ikke tror, at man kan gaa ind paa Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger. Lovforslaget gaar ud paa at have Bestemmelsen i Forordning af 11te November 1791, § 4, Littr. h. Jeg antager, at det maa være mig tilladt at oplæse denne Bestemmelse, den er jo ganske kort. Der staar: „Naar nogen Ordre, som angaar Vor Tjeneste det Offentlige, skal sendes, enten til Forsyndelse udenfor den By, hvor Sognefogden bor, eller beskjæftes til næste Sogn, da er Sognefogden myndiget til, efter rigtig Omgang, at beordre Sognets Husmænd at frembringe samme“. Hovedbestemmelsen er altsaa den, at Sognefogderne, hvor de i Sognene skulle beordre Forsendelser vedrørende den kongelige Tjeneste til længere bortliggende Steder udenfor den By, hvor de bo, ikke ere pligtige til selv at gjøre det, men kunne dertil tage Husmænd. Det Almindelige er nu vistnok det, at Sogneraadet paa en billig Maade har afforderet med Sognefogden om selv at besørge disse Forsendelser. Uden videre at have denne Bestemmelse og derved fratage Sognefogden den Ret, han har til at benytte Brevbæringssystemet eller til ialtsald at faae en besteden Godtgjærelse derfor af Kommunen, tror jeg ikke gaar an. Jeg er ganske enig i, at Retsbetjentene paa ingen Maade bør have Lov til i Kraft af denne Bestemmelse eller den Retspraxis, der har udviklet sig deraf, at sende deres Breve til den nærmeste Sognefoged og saa lade dem blive ved med at sende dem med Bud til Bud. Det er galt i to Henseender. For det Første koster det jo langt mere, end det vilde koste at sende Brevene med Posten, og for det Andet komme disse Breve jo langt senere, i alle Tilfælde til de Sognefogeder, der bo længst borte, end de ellers vilde komme. Derimod tror jeg ikke, det gaar an at berøve Sognefogederne den Ret, de have. Sognefogederne ere jo saa overordentlig beskedent lønede. Deres Løn fastsættes af Amtsrådet, men den staar, jeg vil ikke bruge noget stærkt Udtryk, i Reglen ingenlunde i et passende Forhold til det Arbejde, de have. Naar man saa tillige vil paalægge Sognefogederne uden Godtgjærelse at besørge alle Breve og Expeditioner ud i maaste meget vidtløftige Sogne — det Meste af det, de faae, er Kommunikationer til Folk af Ovrighedsresolutioner, Forsyndelser af Stævninger og Forsyndelser af Domme og lignende Sager — saa tror jeg, at det er for meget forlangt; man kan efter min Mening ikke med Billighed forlange, at den Ret, Sognefogederne hidtil have havt, skal fratages dem uden Godtgjærelse. I de fleste Tilfælde er